

slag til det foreliggende Lovforslag, har jeg dog efter den Stemning, som i det Hele synes at gjøre sig gjældende i Thinget ved Sagens 1ste Behandling, troet, at det var uhensigtsmæssigt at forsøge paa at indføre væsentlige Ændringer i det forelagte Udkast. Jeg har derfor indskrænket mig til at stille 2 Ændringsforslag, hvoraf det ene, som nu er kommet under Forhandling, væsentlig kun gaaer ud paa at stræbe hen til at gjøre til Sandhed, hvad Grundloven har villet fastsætte med Hensyn til den Maade, hvorpaa Landstingsmændene skulle vælges. Det er jo uægteligt, at, naar man kaster et Blik paa den hele Ordning af dette Forhold i Valgløvsudkastet, saa kunde det see ud, som om man med en vis Uvillie havde behandlet denne Bestemmelse i Grundloven. Jeg siger: Det kunde see saaledes ud, thi jeg er paa ingen Maade af den Tro, at nogen saadan Uvillie imod den bevidst har gjort sig gjældende; men det er mærkeligt nok, at, efterat Indrømmelsen er steet i Grundloven, bliver den saa at sige tagen tilbage ved de særlige Bestemmelser, som Valgloven giver. Naturligviis sætter selve Grundloven, som alt bemærket af det ærede Medlem ligeoverfor (Tobiesen), Grændser, som vi nu maae respectere, ligegyldigt, hvorvidt de i og for sig maae ansees for hensigtsmæssige eller ikke; det kan ikke være Valgløvens Opgave at gjøre noget som helst Forsøg paa at indføre Rettelser; men indenfor det Rum, som er overladt Valgloven til fri Raadighed, synes der med Grund at kunne opstilles den Fordring, at man virkelig søger i Sandhed at gjennemføre det, som Grundloven har villet give. Det er nu aldeles aabenbart, at, naar Grundloven opstiller Kjøbstadinteressen som en Interesse, der skal have Ret til at gjøre sig selvstændigt gjældende, saa maa ogsaa Valgloven bestræbe sig for, at denne Retlighed virkelig kan komme til Gyltighed. Men nu er det jo aldeles aabenbart, at, naar man indretter saa smaa Kredse, at de Valgmænd for Kjøbstæderne, der fremtræde ligeoverfor Valgmændene for Landet, aldeles ikke ere istand til at danne nogen Quotient, saa er dette jo overmaade misligt for Kjøbstæderne. Man kunde sige: Ja, saa kunne de maaskee danne en halv Quotient, men selv dette vilde aabenbart

i mange Tilfælde slet ikke kunne finde Sted. Hvis det til Exempel er 3, der skulle vælges i Kredsen, saa kunne Kjøbstadvalgmændene ikke uden nogen Omstændighed udgjøre mere end $\frac{2}{5}$ af den fornødne hele Quotient. Men det er, kunde man nu sige, tilstrækkeligt til at sætte et Valg igjennem med over Halvdelen af Quotienten. Ja, men der er jo i dette Tilfælde tilbage som en ligeoverfor staaende Masse af Valgmænd, der har en fra Kjøbstæderne forskjellig Interesse at varetage, ikke mindre end $\frac{2}{5}$ Quotient, og hvis man tager dem og deler dem i 3 Dele, kunne de samle $\frac{1}{3}$ for enhver af deres 3 Candidater, og Kjøbstadens $\frac{2}{5}$ ville saaledes aldeles ikke kunne komme til at udøve nogen Indflydelse. Den eneste rette Maade, hvorpaa Forholdet efter min Overbeviisning burde have været ordnet, er den, at dele hele Landet, forsaavidt Grundloven tillader det — altsaa de 45 Pladser, om hvis Inddeling Grundloven slet Intet har sagt, men med Hensyn til hvilke den har henviist hele Spørgsmaalet til Valgloven — i saa saa Kredse som muligt. Det er nødvendigt at dele dem i 2 Kredse, thi Grundloven har en anden Bestemmelse, som ligeledes fordrer Fyldestgjørelse, nemlig den, at Landstinget skal fornyes med Halvdelen hvert 4de Aar; altsaa maa man nødvendig foretage en saadan Deling, at man derved faaer det hele Antal Repræsentanter fordret i 2 lige store Grupper. Det gaaer altsaa ikke an at samle dem i een Gruppe paa 45, men man maa dele dem i 2, saaledes at den nævnte Bestemmelse kan finde Fyldestgjørelse. Men efter min Overbeviisning er der ingen som helst Grund til at gaae videre end til at bevare den hele Valgermasse udenfor Kjøbenhavn, Bornholm og Færøerne i 2 Kredse. Det vilde være, troer jeg, den sande Gjennemførelse af Grundlovens Tanke. Imidlertid er det mig fuldkomment klart, at en saadan Fordring som denne vil ikke kunne vente at faae nogen Tilslutning her under nærværende Forhold. Det hele System er saa nyt, har saa lidt gjort sig gjældende i Virkeligheden, at man bestandig troer, at der opgives Noget af den Ret, man har indenfor den mindre, mere indskrænkede Kreds, naar man slaaer den sammen med andre til en større Kreds, hvorimod Sandheden er den, at der